

ÖLÜM VE YIKIM GELİYOR!

YALDIZLI
KEMIKLER
TACI

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli

Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1 - En Karanlık Yıldız
Köken 3 - En Parlak Gece
Köken 2 - En Aydınlık Gölge
Kan ve Külden - Kan ve Kül 1
Ten ve Ateş Krallığı - Kan ve Kül 2

YALDIZLI KEMİKLER TACI

Bir Kan ve Kül Romanı

Orijinal adı: The Crown of Gilded Bones

© 2021, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8021-94-3

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

YALDIZLI
KEMIKLER

TACI

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Çeviren: Seyhan Dönmez

**DE
X**

Yazardan Teşekkür

Bu karakterlere ve dünyaya benim kadar âşık olan Liz Berry, Jillian Stein ve MJ Rose'a teşekkür ederim. Verdikleri emek ve destekleri için temsilcim Kevan Lyon'a, Chelle Olson, Kim Guidroze ve Blue Box Press ekibine, Jenn Watson ve asistanım Stephanie Brown'a teşekkürlerimi sunarım. Bu kadar güzel kapaklar yarattığı için Hang Le'ye kocaman teşekkürler. Jen Fisher, Malissa Coy, Stacey Morgan, Lesa, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad ve nicelerine akıl sağlığımı korumama ve gülme yardımcı oldukları için canı gönülden teşekkürler. Sundukları destek ve dürüst değerlendirmeleri için ARC ekibine teşekkür ederim, bir yazarın sahip olabileceği en muhteşem okuyucu grubu oldukları için JLAnders'a ve taslak aşamasını son derece eğlenceli ve muhteşem hale getirdiği için Blood and Ash Spoiler Group'a sonsuz teşekkürler.

Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı okuyucu. Teşekkür ederim.

Kahramanlara... dünyanın dört bir yanında hayat kurtarmak ve mağazaları açık tutmak için canlarını tehlikeye atarak durup dinlenmeden çalışan sağlık çalışanlarına, ilkyardım ekiplerine, temel sektör işçilerine ve araştırmacılara ithaf edilmiştir.

1. BÖLÜM



“Kılıçlarınızı indirin” diye emretti Kraliçe Eloana, dizinin üstüne çökerken saçları güneşte oniks gibi parlıyordu. İçinden taşarak Nyktos’un Odaları’nın zeminine sızan dizginsiz duygular acı ve hiddet doluydu, bu duygularda kederin ve çaresizce bir öfkenin tadı vardı. Bana doğru uzanıp tenime batmaya ve içimdeki şu... *ilkel* şeyi dürtmeye başladılar. “Ve kadimler soyunun son temsilcisinin önünde diz çökün. O ki damarlarında Tanrıların Kralı’nın kanını taşımaktadır. Yeni Kraliçenizin önünde diz çökün.”

Tanrıların Kralı’nın kanı mı? Yeni Kraliçeniz mi? Bu çok anlamsızdı. Eloana’nın sözleri de tacını başından çıkarması da çok anlamsızdı.

Atlantia Kraliçesi’nin yanında duran adama bakınca güçlük aldığım nefes boğazımı yaktı. Taç hâlâ Kral’ın sarı saçlı başındaydı ama kemikler öyle bembeyaz kalmıştı. Kraliçe’nin Nyktos heykelinin altına bıraktığı parlak yıldızlı taçla hiç alakası yoktu. Bakışlarımı bir zamanlar pırıl pırıl olan beyaz zemine saçılmış korkunç parçalarda şöyle bir gezdirdim. Bunu onlara ben yapmıştım, gökyüzünden yağarak mermerdeki ince yarıkları dolduran şeye kanlarını katmıştım. Buna da başka birine de baktığım yoktu, tüm benliğimle *ona* odaklanmıştım.

Casteel hâlâ tek dizinin üstünde duruyor, göğsünde V şeklinde çaprazladığı kılıçların arasından bana bakıyordu. Atlantia güneşinde mavi-siyah parıldayan ıslak bukleleri alnında, buğday rengi teniyle tezat oluşturuyordu. Çıkık elmacık kemiklerinden, mağrur çenesinden ve bir zamanlar kalbimi paramparça eden dudaklarından kanlar akıyordu. O kırılan parçaları gerçekle birleştiren dudak-

lardan. Altın rengi parlak gözler gözlerime kenetlendi, önümde diz bile çöktü, o kadar hareketsizdi ki nefes aldığından emin değildim, bana hâlâ küçükken Kraliçe Ileana'nın sarayındaki kafeste gördüğüm olağanüstü güzellikteki vahşi mağara kedisini hatırlatıyordu.

Casteel benim için pek çok şey olmuştu. Loş bir odada ilk öpüşmemi yaşadığım bir yabancı. Beni korumak için hayatı üzerine ant içmiş bir muhafız. Beni gerçekten görmek için Bakire'nin peçesinin altına bakan, yıldızlı bir kafese girmeye zorlamak yerine kendimi savunmam için bana kılıç veren bir dost. Bana ihanet etmeyi planlayan karanlığa ve kâbuslara sarınmış bir efsane. Zamana ve savaşa yenik düştüğüne inanılan bir krallığın akıl almaz acılara katlanmış, yine de eski parçalarını bulup kim olduğunu hatırlamayı başarmış prensi. Ailesini kurtarmak için her şeyi yapabilecek, her türlü eyleme girişebilecek bir kardeş. Halkını kurtarmak için. Ruhunu ve kalbini bana, sadece bana açıp gösteren bir adam.

Benim ilk aşkımdır.

Muhafızım.

Dostum.

Sırtımdan bıçaklayanım.

Ortağım.

Kocam.

Kalp eşim.

Her şeyim.

Casteel Da'Neer önümde eğildi ve bana bütün krallıkta benden başka kimse yokmuş gibi baktı. Ne hissettiğini anlamak için daha önceki gibi yoğunlaşmama gerek yoktu. Tüm hisleri olanca açıklığıyla ortadaydı. Duyguları durmadan değişen tatlardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi, soğuk ve ekşi, ağır ve acılı, çikolata kaplı çilekler gibi tatlı. O acımasızca sert ve son derece yumuşak dudaklar aralandı, sivri dişler görünür gibi oldu.

"Kraliçem" dedi soluyarak, bu buğulu kelime tenimi yatıştırdı. Sesindeki ahenk diğerlerinden yayılan öfkeyi ve korkuyu alıp bütüktükten sonra gerisin geri fırlatarak, onlara gerçekten korkulacak bir şey vermek ve yerlere saçılmış parçalara yenilerini eklemek

isteyen içimdeki o kadim şeyi bastırdı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılınca sağ yanağında derin bir gamze belirdi.

O insanı çileden çıkaracak kadar aptal –ve muhteşem– gamzeyi görünce rahatladım, tüm bedenimden bir ürperti geçti. Ne yaptığımı görünce ürkmüş olmasından korkuyordum. Hem onu bu yüzden suçlayamazdım. Yaptığım şey herkesi dehşete düşürmeliydi ama Casteel’i değil. Gözlerini bal rengine çeviren sıcaklık bana korkunun aklının ucundan bile geçmediğini söylüyordu. Bu biraz da rahatsız ediciydi. Ama o Karanlık Olan’dı, bu isimden hoşlansa da hoşlanmasa da.

Şok hafifledi, deli gibi pompalanan adrenalin kesildi. İşte o zaman *yaralandığımı* fark ettim. Omzum ve kafamın yan tarafı zonk-luyordu. Yüzümün sol yanı şişmiş gibiydi ve bunun oradaki eski yara izleriyle bir ilgisi yoktu. Kollarım ve bacaklarım sızlıyor, bedenim bana bir tuhaf geliyordu, dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Ilık tuzlu esintide sallanmaya başladım.

Casteel hemen ayağa kalktı, bu kadar hızlı hareket etmesine şaşır-mamam gerekirdi ama yine de şaşırmıştım. Bir anda diz çöktü-ğü yerden doğrulmuş, bana bir adım yaklaşmış ve aynı anda pek çok şey oluvermişti.

Casteel’in annesiyle babasının arkasında duran ve yerde yatan-larla aynı beyaz tuniklerden ve bol pantolonlardan giymiş olan adamlar ve kadınlar da harekete geçmişti. Kılıçlarını havaya kal-dırarak korumak için Casteel’in annesiyle babasına yaklaşırlarken kollarını süsleyen altın sarısı kollukları güneş ışığında parılıyordu. Kimi sırtındaki kurmalı yaya uzanıyordu. Bunlar bir tür mu-hafız olsa gerekti.

Şimdiye dek gördüğüm en büyük kurt birden uyarıda bulunur-casına hurladı. Kieran ve Vonetta’nın babası sağımda duruyordu. Spessa’s End’de Casteel’le nikahımızı Jasper kıymıştı. Nyktos bir an-lığına gündüzü geceye çevirerek onayladığını gösterdiğinde oradaydı. Ama şimdi çelik grisi kurdun dudakları geri çekilmiş, eti parça-layıp kemiği kırabilecek dişleri ortaya çıkmıştı. Casteel’e sadıktı ama içgüdülerim sadece muhafızları uyarmadığını söylüyordu.

Sol tarafımdan başka bir hırıltı geldi. Kanımın döküldüğü yerden fışkırıp saniyeler içinde devasa büyüklüğe ulaşmış olan kan ağacının gölgesinden kahverengi bir kurt çıktı, başını aşağı eğmişti, buz mavisi gözlerinde yanardöner parıltılar oynaşıyordu. *Kieran*. Öfkeli bakışlarını Casteel'e dikti. İkisinin de Prens'e neden bu şekilde davrandığını anlamıyordum, özellikle de Kieran'ın. Casteel'e doğduğundan beri bağlıydı, ne pahasına olursa olsun itaat edip onu koruması gerekiyordu. Ayrıca Casteel'e sadık bir kurttan da öteydi. Onlar kardeşti, aralarında kan bağı yoksa da kardeş kadar yakındılar ve birbirlerini sevdiklerini biliyordum.

Oysa şu anda Kieran'ın kulaklarını geriye yatırışında sevgiden eser yoktu.

İçime bir tedirginlik yayılırken Kieran hafifçe eğildi, bacaklarındaki biçimli kaslar gerilirken saldırmaya hazırlandığını anladım, Casteel'e saldıracaktı.

Yüreğim ağzıma geldi. Bu doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi. "Hayır" diye soludum, boğuk sesim kendi kulaklarıma bile yabancı gelmişti.

Kieran'ın beni duyduğu da umursadığı da yoktu. Normal davranıyor olsaydı beni görmezden gelmeye çalıştığını düşünürdüm ama bu kez durum farklıydı. Kieran farklıydı. Gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı, hem bir tuhafılık vardı çünkü şimdi... şimdi sadece mavi değillerdi. Gümüş gibi parlayan gözbebekleri incecik filizler halinde maviye sızan halelere benziyordu. Başımı hızla Jasper'a çevirdim. Onun gözleri de değişmişti. Bu tuhaf ışığı daha önce de görmüştüm. Beckett'in kırık bacaklarını iyileştirdiğimde tenim de böyle olmuş, dakikalar önce tenimden aynı gümüş rengi parıltı yayılmaya başlamıştı.

Casteel kurda bakarken kanını donduran bir şaşkınlığa kapıldı ama sonra... *rahatladığını* hissettim.

"Hepiniz biliyordunuz." Casteel'in sesi arkasında duranlardan hiçbirinin hissetmediği bir hayretle doluydu. Kızıl-kestane saçlı Atlantisinin içten gülümsemesi bile ortada görünmüyordu. Emil kocaman açılmış gözlerle bize bakarken her zerresinden korku ya-

yıyordu, Naill de öyle, oysa Naill hep hiçbir şeyden etkilenmezmiş gibi görünürdü, birden fazla kişiyle dövüşürken bile.

Casteel kılıçlarını yavaşça iki yanındaki kınlara soktu. Boş ellerini iki yanına bıraktı. "Hepiniz Poppy'ye bir şey olduğunu biliyorsunuz. Bu yüzden..." Dişlerini sıkarak sözünü yarıda kesti.

Muhafızlardan birkaçı Kral ve Kraliçe'nin önüne çıkarak etraflarını tamamen çeviriyordu ki...

Beyaz bir tüy yığını ileri fırladı. Delano kuyruğunu geriye atarak pençesiyle mermere vurdu. Başını kaldırdı uludu. Bu ürkütücü ama güzel sesi duyunca tüylerim diken diken oldu.

Uzaktan kesik havlamalar ve ulumalar duyuldu, sesler her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Aşağıdan yeri göğü inleyen bir gümbürtü kopunca tapınağı Saion's Cove'dan ayıran koni biçimli yüksek ağaçların yaprakları titredi. Mavi-sarı kanatlı kuşlar ağaçlardan havalanıp gökyüzüne dağıldı.

"Kahretsin." Emil Tapınağın basamaklarına doğru döndü. Ellerini belindeki kılıçlara attı. "Bütün şehri buraya topluyorlar."

"Onun yüzünden." Yaşlı kurdun alnındaki derin yara izi bütünü ortaya çıktı. Casteel'in annesiyle babasının etrafını çevirmiş olan muhafızların hemen önünde duran Alastir'in yüzünden kuşku okunuyordu.

"Hiç de değil" dedi Casteel sertçe.

"Kesinlikle öyle" diye doğruladı Kral Valyn, bir gün Casteel'in yüzünün de dönüşeceği bir yüzle bana ters ters baktı. "Ona cevap veriyorlar. Yolda yanımızda olanların birden şekil değiştirmesinin nedeni de bu. Onları o çağırdı."

"Ben... ben kimseyi çağırmadım" dedim Casteel'e, sesim çatlak çatlak çıkıyordu.

"Biliyorum." Gözlerini gözlerime dikerken Casteel'in sesi yumuşadı.

"Bal gibi de çağırdı" diye belirtti Casteel'in annesi. "Fark etmiş olabilirsin ama onları çağırdın."

Gözlerimi ona çevirince göğsüm sıkıştı. Casteel'in annesi tam hayal ettiğim gibiydi. Çarpıcı. Asil. Güçlü. Şimdi sakindi, bir dizi-

nin üstüne çökmüşken bile, beni ilk gördüğünde oğluna *Ne yaptın sen? Neyi geri getirdin?* diye sorarken bile. Bu sözlerin uzun zaman kafamdan çıkmayacağı düşüncesiyle irkildim.

Altın rengi gözler yüzümde gezinirken Casteel'in yüz hatları sertleşti. "Eğer arkamdaki aptallar kılıçlarını *karıma* karşı kaldırmak yerine yere indirmiş olsaydı bir koloni kurt üstümüze çullanmaya kalkmazdı" dedi sert bir sesle. "Onlar sadece algıladıkları tehdide tepki veriyorlar."

"Haklısın" dedi babası karısını nazikçe ayağa kaldırırken. Eloana'nın dizi ve leylak rengi elbisesinin eteği kan içindeydi. "Ama sadık kurtlarının neden *seni* değil de bir başkasını koruduğunu bir düşün."

"Şu an gerçekten umurumda değil" diye yanıtladı Casteel, toprağı döven yüzlerce –belki daha da fazla– pençe sesi giderek yaklaşıyordu. Ciddi olamazdı. Umursamak zorundaydı çünkü bu gerçekten yerinde bir soruydu.

"Umursasan iyi edersin" diye uyardı annesi, hafifçe titremese sesi son derece kararlı çıkıyordu. "Aranızdaki bağ koptu."

Bağ mı? Ellerim titrerken kocaman açılmış gözlerim Emil'in ağır ağır geri çekildiği Tapınak basamaklarına döndü. Naill şimdi kılıçlarını eline almıştı.

"Doğru söylüyor" dedi Alastir, ağzının etrafı her zamankinden de beyaz görünüyordu. "Bunu... ben de hissedebiliyorum. İlkel *notam*. Onun damgası. Yüce tanrılar." Geri geri giderken sesi titriyordu, az kalsın tacın üstüne basacaktı. "Bütün bağlar koptu."

Notam'ın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama şaşkınlığa ve baş gösteren paniğe karşın Alastir'in söylediğinde bir gariplik vardı. Bu doğruysa o neden kurt formunda değildi? Yıllar evvel bir önceki Atlantia kralıyla bağını zaten koparmış olduğu için mi?

"Şunların gözlerine bak" dedi Kraliçe usulca, eliyle benim zaten görmüş olduğum şeyi işaret etti. "Anlamadığını biliyorum. Asla öğrenmen gerekmeyen şeyler vardır Hawke." Casteel'in lakabını söylerken sesi çatallanıp boğuklaştı, bir zamanlar bir yalandan ibaret olduğuna inandığım o ismi. "Ama şu anda bilmen gereken şey

artık ilkel soya hizmet etmedikleri. Güvende değilsin. Lütfen” dedi yalvarırcasına, “Lütfen. Beni dinle Hawke.”

“Nasıl?” dedim boğuk bir sesle. “Bağ nasıl kopabilir?”

“Şu anda bunun bir önemi yok.” Casteel’in kehribar rengi gözlerinden neredeyse ışıklar çıkıyordu. “Yaran kanıyor” dedi o an en önemli mesele buymuş gibi.

Ama değildi. “Nasıl olabilir?” dedim bir kez daha.

“Senden dolayı.” Eloana sol eliyle elbisesinin eteğini sıktı. “Damarlarında bir tanrının kanı dolaşiyor...”

“Ben ölümlüyüm.”

Eloana başını iki yana sallayınca siyah kalın bir saç lülesi topuzundan kurtuldu. “Evet ölümlüsün ama ilah soyundan geliyorsun, tanrıların çocuklarının soyundan. Bir damla tanrı kanı yeterli...” Güçlkle yutkundu. “Bir damladan fazlasını taşıyor olabilirsin ama kanında taşıdığın şey, içindeki şey, kurtların yeminini geçersiz kılıyor.”

O zaman Kieran’ın bana New Haven’da kurtlar hakkında söylediklerini hatırladım. Tanrılar bir zamanlar vahşi olan kiyou kurtlarına tanrıların çocuklarına, ilahlara hizmet edip onları korumaları için ölümlü formu vermişti. Kieran’ın o zaman söylediği bir başka şey Kraliçe’nin tepkisini açıklıyordu.

Gözlerimi hemen Nyktos’un ayağının dibinde duran taca çevirdim. Bir damla ilah kanı Atlantia tahtına yönelik tüm hak iddialarını bertaraf ederdi.

Ah tanrılar, gerçekten düşüp bayılabılırdim. Ne kadar utanç verici olurdu.

Eloana’nın bakışları oğlunun dimdik duran sırtına kaydı. “Penellaphe’nin yanına gidecek misin? Şimdi? Bunu ona bir tehdit olarak görürler. Seni paramparça ederler.”

Birden kalbim duracak gibi oldu. Casteel bunu yapabirmiş gibi görünüyordu. Arkamda duran küçük kurtlardan biri havlayarak ısıracaktı gibi ileri atıldı.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. “Casteel...”

“Sorun yok.” Casteel gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. “Kimse Poppy’ye zarar vermeyecek. Buna müsaade etmeyeceğim.”

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. “Sen de bunu biliyorsun, değil mi?”

Kesik kesik soluyarak başımı salladım. Şu anda anlayabildiğim tek şey buydu.

“Her şey yolunda. Sadece seni koruyorlar.” Casteel bana gülümsedi ama bu gergin ve zoraki bir gülümsemediydi. Sol tarafımda duran Kieran’a baktı. “Şu anda neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum ama siz –hepiniz– onu güvende tutmak istiyorsunuz. Benim istediğim de bu. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Bunu yapmaktansa kalbimi kendi ellerimle yerinden sökmeyi tercih ederim. Poppy yaralı. İyi olup olmadığını kontrol etmem gerek ve kimse beni bundan alıkoyamaz.” Diğer kurtların uğultusu tapınağın basamaklarına ulaşırken Casteel gözünü bile kırpmadan Kieran’ın gözlerine bakıyordu. “Sen bile. Hiçbiriniz. İcinizden kim yoluma çıkacak olursa onu parça parça ederim.”

Kieran daha derinden hırlamaya başladı, daha önce onda hiç hissetmediğim bir duygu içime doluyordu. Öfke gibiydi ama daha eskiye dayanan bir duyguydu. Kanımda vızıldayan şey gibiydi. Kadim. İlkel.

Birden her şey gözümün önünde olup bitiyormuş gibi zihnimde bütün açıklığıyla canlandı. Kieran saldıracaktı. Belki de saldıran Jasper olacaktı. Bir kurdun ne denli zarar verebileceğini görmüştüm ama Casteel kolay kolay gerilemeyecekti. Tam da dediği gibi yapacaktı. Karşısına çıkan herkesi paramparça edecekti. Kurtlar ölebiliyordu, Casteel Kieran’a zarar verirse, bundan da kötüsünü yaparsa, kurt kanı sadece eline bulaşmış olmayacaktı. Bu lekeyi ölene dek ruhunda da taşıyacaktı.

Kurtlar tapınağın basamaklarından çıkıyordu, değişik renklerde irili ufaklı çok sayıda kurt vardı. Gelişleri korkunç bir şeyin habercisiydi. Casteel son derece güçlü ve hızlıydı. Bir çoğunu yere indirecekti. Ama o da onlarla birlikte düşecekti.

Ölecekti.

Casteel benim yüzümden ölecekti çünkü bu kurtları ben çağırmıştım ve onları nasıl durduracağımı biliyordum. Kalbim deli

gibi atıyordu. Basamakların yakınındaki bir kurt geri çekilmeye devam eden Emil'e doğru sinsice ilerlemeye başladı. Bir diğeri ikna etmek için yumuşak bir sesle kurtlarla konuşan Naill'e doğru sokuldu. Diğerleri tamamen Kral ve Kraliçe'yi çevreleyen muhafızlara odaklanmıştı ve içlerinden birkaçı... Ah tanrılar, birkaç kurt arkadan Casteel'e yaklaşıyordu. Durum kaos halini almıştı, kurtlar artık onların kontrolünde olmadığından...

Zihnim acıdan ve kargaşadan sıyrılarak deli gibi işlemeye başlarken derin bir nefes aldım. İçimde bir şey olmuş ve damarlarımdaki tanrı kanının bağları kopmasına yol açmıştı. Kurtların önceden ettiği yeminleri yürürlükten kaldırmıştım ve bu da... şimdi *bana* itaat etmeleri gerekiyor demektir.

"Dur!" diye emrettim Kieran Casteel'i ısırarak üzeriyken, Casteel de şimdi dişlerini gösteriyordu. "Kieran! Dur! Castell'e zarar vermeyeceksin." Sesim yükselirken kanım yine hafifçe uğuldamaya başladı. "Hepiniz durun. Derhal! Hiçbiriniz saldırmayacak."

Kurtların zihninde bir düğmeye basılmıştı sanki. Daha az önce hepsi saldırmaya hazırlanırken şimdi karınlarının üstüne yatıp başlarını ön pençelerinin arasına koymuşlardı. Öfkelerini, o eski gücü hâlâ hissedebiliyordum ama şimdiden yatışıp düzenli dalgalı halinde azalmaya başlamıştı.

Emil kılıcını indirdi. "Tam zamanında. Teşekkürler."

Titreyerek nefesimi salarken kollarımda bir ürperti gezindi. Gözlerimi tapınakta gezdirip bütün kurtların yere yattığını görünce işe yaradığına adeta inanmadım. Tüm varlığım Kraliçe'nin iddiasının daha fazla doğrulanmaması için isyan etmek istiyordu ama tanrılar, ancak bir yere kadar inkâr edebilirdim. Boğazım kuruyarak Casteel'e baktım.

Casteel bakışlarını bana dikti, gözleri yine kocaman açılmıştı. Nefes alamıyordum. Kalbim yeterince yavaşlamadığı için ne hissettiğini anlayamıyordum.

"Casteel bana zarar vermez. Hepiniz bunu biliyorsunuz" dedim titrek bir sesle, Jasper'a, ardından Kieran'a baktım. "Bana her

iki krallıkta yanında güvende olacağım tek kişinin Casteel olduğunu söylemişsiniz. Bu değişmedi.”

Kieran'ın kulakları seğirdi, sonra ayağa kalkıp geri çekildi. Dönüp burnunu elime sürttü.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadım gözlerimi bir anlığına kapatarak.

“Bilesin diye söylüyorum” diye mırıldandı Casteel gözlerini hafifçe kısıarak, “az önce her ne yaptınsa, ne söyledinse, şu anda içimde son derece uygunsuz duygular uyandırıyor.”

Dudaklarımdan cılız, hafif bir kahkaha koptu. “Sende cidden bir sorun var.”

“Biliyorum.” Dudaklarının sol tarafı kıvrılınca gamzesi ortaya çıktı. “Ama bu huyuma bayılıyorsun.”

Evet bayılıyordum. Tanrılar. Gerçekten bayılıyordum.

Jasper kürkünü silkeleyerek koca kafasını benden Casteel'e çevirdi. Boğuk bir oflama sesi çıkararak yana doğru döndü. O zaman diğer kurtlar harekete geçip kan ağacının arkasından çıkmaya başladı. Yanımdan –Casteel ve diğerlerinin yanından– geçişlerini izledim, kulaklarını dikip kuyruklarını sallayarak basamaklardan inenlere katılıp tapınaktan çıktılar. Kurtlardan sadece Jasper, oğlu ve Delano kaldı, keşmekeşin yarattığı gerginlik ortadan kalkmıştı.

Siyah bir saç tutamı Casteel'in alnuna düştü. “Yine gümüş gibi parlıyordun. Kurtlara durmalarını emrettiğin zaman” dedi. “Daha önceki kadar çok değildi ama eğrilmiş ay ışığı gibi görünüyordun.”

Gerçekten öyle miydim? Ellerime baktım. Normal görünüyordular. “Ben... ne olup bittiğini hiç bilmiyorum” diye fısıldadım, bacaklarım titriyordu. “Ne olduğunu bilmiyorum.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım, Casteel bana bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. Tehditkâr hırlamalar yoktu. Hiç ses yoktu. Boğazım yanmaya başladı. Hissedebiliyordum... gözlerim yaşla doluyordu. Ağlayamazdım. *Ağlamayacaktım*. Ben hıçkırıklara boğulmadan da işler zaten yeterince karışmıştı. Ama çok yorgundum. Acı çekiyordum ve çektiğim sadece fiziksel acı değildi.

Bu tapınağa ilk kez girip Saion'un berrak sularına baktığımda kendimi *evimde* gibi hissetmiştim. Zor olacağını biliyordum. Casteel'in annesiyle babasının ve krallığın onayını almak evliliğimizin gerçek olduğunu kanıtlamaktan çok daha zor olacaktı. Hâlâ Casteel'in ağabeyi Prens Malik'i bulmak zorundaydık. Benimkini de. Yükselmiş Kraliçe ve Kral'la başa çıkmamız gerekiyordu. Bizi kolay bir gelecek beklemiyordu, yine de umuda kapılmışım.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Fazla bön. Spessa's End'in yaşlı kurtları, savaştan sonra iyileşmelerine yardım ettiğim kurtlar, beni Atlantia halkı konusunda uyarmıştı. *Seni seçmediler.* Bundan sonra seçeceklerinden de şüphem vardı.

Titreyerek içimi çekip fısıldadım, "Bunların hiçbirini ben istemedim."

Casteel gerilerek dudaklarını büzdü. "Biliyorum." Sesi boğuk çıkıyordu ama avucunu şiş olmayan yanağıma koyduğunda dokunuşu nazikti. Alnını alnıma dayadı, tenini hissetmenin verdiği şok içime dalga dalga yayılırken elini darmadağın olmuş saçlarına daldırdı. "Biliyorum Prensese" diye fısıldadı, birden akın eden gözyaşlarına engel olmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Bunun garantisini veremeyeceğini bilsem de başımı salladım. Artık veremezdi. Boğazımda bir yumru oluşturan duyguları bastırmak için zorla yutkundum.

Casteel kan bulaşmış alnımı öpüp başını kaldırdı. "Emil? Delano ve Kieran'ın atlarından giysi getirebilir misin, böylece kimsede iz bırakmadan şekil değiştirebilirler."

"Hem de seve seve" dedi Atlantisli.

Neredeyse gülecektim. "Bence çıplaklıkları bugünün en az iz bırakacak şeyi olur."

Casteel bir şey söylemeden tekrar yanağıma dokunup başımı nazikçe yana eğdi. Sonra bakışlarını hâlâ ayağımın dibinde duran birkaç taş parçasına indirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. Gözlerini gözlerime diktiğinde gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüm, kehribar rengi incecik bir şerit halinde kalmıştı. "Seni *taşlamaya* mı kalktılar?"

Birinin hafifçe iç çektiğini duydum, sanırım Casteel'in anne-siydi ama dönüp bakmadım. Yüzlerini görmek istemiyordum. Şu anda ne hissettiklerini bilmek istemiyordum. "Beni Yükselmişler'le birlikte çalışmakla suçladılar ve bana Ruh Yiyici dediler. Onlara bunun doğru olmadığını söyledim. Onlarla konuşmaya çalıştım." Kelimeler ağzımdan ardı ardına dökülürken Casteel'e dokunmak için ellerimi kaldırdım ama sonra durdum. Dokunuşumun neye sebep olacağını bilmiyordum. Kahretsin, birine *dokunmadan* ne yapacağımı bile bilmiyordum. "Onları ikna etmeye çalıştım ama bana taş atmaya başladılar. Durmalarını söyledim. Bu kadar yeter dedim ve... ne yaptım bilmiyorum..." Omzunun üstünden arkasına doğru bakınmaya başladım ama Casteel ne aradığını biliyor gibiydi. Beni durdurdu. "Niyetim onları öldürmek değildi."

"Sen kendini savunuyordun." Gözlerime bakınca gözbebekleri küçüldü. "Sen yapman gerekeni yaptın. Kendini savunuyordun..."

"Ama onlara dokunmadım, Casteel" diye fısıldadım. "Tıpkı savaş sırasında Spessa's End'de olduğu gibiydi. Bizi çeviren askerleri hatırlıyor musun? Yere düştüklerinde içimde bir şey hissetmiştim. Onu yine hissettim. Sanki içimdeki bir şey ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ben de öfkelerini aldım ve... bir Ruh Yiyici ne yaparsa tam olarak onu yaptım. Öfkelerini onlardan aldım, sonra da geri verdim."

"Sen Ruh Yiyici değilsin" dedi Kraliçe Eloana fazla uzak olmayan bir yerden. "Kanındaki ether görünür hale geldiği an saldırı-ganların senin ne olduğunu anlaması gerekirdi."

"Ether mi?"

"Bazıları büyüye böyle der" dedi Casteel annesini görmemi engellemek ister gibi yerinde kımıldanarak. "Daha önce görmüştün."

"Sis mi?"

Casteel başını salladı. "Ether tanrıların özüdür, kanlarında taşıdıkları, onlara yeteneklerini ve sahip oldukları her şeyi yaratma gücünü veren şeydir. Artık kimse bu kelimeyi kullanmıyor, tanrılar uykuya yattığından ve ilahlar öldüğünden beri." Dikkatle gözlerime baktı. "Tahmin etmeliydim. Tanrılar, böyle olacağını..."

Jennifer L. Armentrout'tan nefes kesici bir vampir destanı!

Kurban ve kurtulan...

Poppy hayal bile edemeyeceği aşkı, Prens Casteel'de buldu. Şimdi mutluluğun tadını çıkarmak istiyor ama önce kurtarılmayı bekleyenlerle ilgilenmeli. Bu tehlikeli görevin, ikisinin de tahmin edemeyeceği sonuçları olacak. Çünkü Poppy Seçilmiş olan, Kutsanmış olan. Atlantia'nın gerçek kraliçesi. Damarlarında Tanrıların Kralı'nın kanını taşıyor. Taç ve taht onun hakkı.

Düşman ve savaşçı...

Poppy'nin tek istediği kendi hayatını kontrol etmektir, ama şimdi bir seçim yapması gerekiyor, ya doğuştan sahip olduğu haktan vazgeçecek ya da yaldızlı tacı takıp Ten ve Ateş Kraliçesi olacak. Krallıkların karanlık günahları ve kanlı sırları açığa çıkarken, çoktan unutulmuş bir güç herkesi tehdit ediyor. Poppy'nin tacı giymesini engellemek için hiçbir sınır tanımayacaklar.

Sevgili ve kalp eşi...

Atlantia için en büyük tehdit batıda bekliyor, Kan ve Kül Kraliçesi'nin yüzyıllardır gerçekleştirmeyi tasarladığı planları var. Poppy ve Casteel imkânsız düşünmek zorunda... Tanrılar Diyarı'na gidip Kral'ı uyandırmalılar. Şoke edici sırlar ve en büyük ihanetler ortaya döküldükçe, uğruna savaştıkları her şeyi tehdit eden düşmanlar meydana çıktıkça Poppy ve Casteel halkları ve birbirleri uğruna neler yapabileceklerini keşfedecekler.

Ya kraliçeni selamla ya da ölmeye hazır ol...

Çeviren: Seyhan Dönmez

